

Мельничук О.С., ст.гр. ОНС-14-1д, науковий керівник- ст викладач Ільчук І.А.

ВИЗНАЧЕННЯ ТОЛЕРАНТНОСТІ. ПОЛІТИЧНИЙ ПІДХІД.

Запорізька державна інженерна академія, кафедра філософії та суспільних наук

Толерантність (“toleration”) може практикуватися індивідами або групами індивідів. У своєму приватному житті толерантними можуть бути чоловіки і жінки, а на суспільному рівні – суспільства, інші соціальні групи, уряди або держави.

Визначення толерантності. Основними характеристиками толерантності, більшість яких зазвичай згадується при аналізі, є наступними:

1. Відхилення. Те, до чого відносяться толерантно відхиляється від того, про що суб’єкт толерантності думає як про необхідне, або від того, що він робить як необхідне.
2. Важність. Предмет відхилення не тривіальний.
3. Незгода. Толерантний суб’єкт морально згоден з відхиленням.
4. Влада. Суб’єкт толерантності наділений владою, необхідною для спроби придушити або попередити предмет толерантності (або, у крайньому випадку, противитися, або заважати йому).
5. Не-відторгнення. Тим не менш, толерантний суб’єкт не застосовує свої сили, дозволяючи, тим самим, існувати відхилено. (Поняття не-відторгнення краще, за часто вживане «прийняття»).
6. Благість. Толерантність вірна, толерантний суб’єкт благ.

Деякі з цих характеристик вимагають пояснення. Іноді до «незгоди» додають «неприязнь» (dislike), і перше, при цьому, розуміється як те, що базується на моральних підставах, а останнє – як поза-моральне і поза-раціональне чуття. Крестон, наприклад, стверджує, що до тих пір, доки ми не включимо у визначення толерантності «неприязнь», нам не розібратися з проблемою расових упереджень. Додання цієї характеристики може виявитися достатньо важливим для історичного та соціального вивчення толерантності. Рафаель вказує, що нам варто розглядати толерантність тільки в термінах незгоди, тобто з точки зору винесення суджень. Толерантність є справа морального вибору, до якого не мають відношення наші смаки або схильності. Без сумніву, що упередження людей, а також їх визначувані обставинами відчуття приязні або неприязні.

Друга заувага. Існує широка згода дослідників відносно того факту, що влада є необхідною умовою прояву толерантності. Зрозуміло, людина, яка не наділена владою, може бути толерантною в сенсі наділення перед заданістю до толерантності або вірою в неї, в тому випадку, якщо вона проявляла б толерантність, будь у неї влада. Фактично, в політиці у кожного є, хоча б якась влада. Навіть якщо уряд дає розпорядження про те, аби до конкретної думки або дії відносилися б толерантно або не толерантно, у владі кожної людини вирішувати, чи стане вона з ентузіазмом підтримувати і виконувати цей закон або навмисно уникати і порушувати його. Вона в певних межах вповні може бути інтолерантною там, де закон наказує їй бути толерантною, і толерантною там, де наказується бути інтолерантною: а якщо значна кількість громадян відмовляється від виконання і застосування цього закону, влада може значно ослабнути. Влада, а отже і толерантність, розділена між урядами і громадянами. Тим не менш це не впливає на основне положення, що якраз влада є попередньою умовою обрання не відторгнення.

Отже, строго говорячи, не може бути толерантності до думок, але тільки до вираження думок, так як лише останнє людям підвладно прийняти або відкинути.

